

[Poul Nødgaard]

over for hinanden. Når arbejdsmiljøet varierer fra arbejdsplads til arbejdsplads, er det ikke hensigtsmæssigt, at vi her fastsætter stramme og præcise krav fra politisk hold. Arbejdsmarkedets parter er langt mere kompetente til at fastsætte de præcise og detaljerede krav, der må være nødvendige for at skabe de gode og trivselsfremmende arbejdsmiljøer.

Generelle bestemmelser om arbejdsmiljøet kan være udmærkede og tjene som rammebestemmelser. Hvis der er bekymring for, at parterne ikke kan nå aftaler, der er dækkende for at skabe et tåleligt arbejdsmiljø, kan det være hensigtsmæssigt, at vi fra politisk side udformer eventuelle krav til arbejdsmiljøet sådan, at de kun gælder, medmindre andet aftales. På den måde lægges der et pres på parterne for at indgå aftaler om et godt arbejdsmiljø. Når disse forhold sammenholdes med den generelt meget høje arbejdsmiljøkvalitet, der allerede gælder for de fleste arbejdspladser, står det klart, at der ikke bør ske store og meget dybtgående politiske indgreb her fra Folketinget.

Det er interessant at diskutere arbejdsmiljøer, når det i virkeligheden er et meget fjernt begreb for de fleste politikere og embedsmænd. Politikerne har distanceret sig ved at sidde herinde bag stenmurene på Christiansborg, og det samme gør embedsmændene sikkert her på Slotsholmen uden kontakt til den virkelige »pulveriserende« verden på dette område. Denne fremmedgørende distance er i sig selv begrundelse for, at der politisk kun bør fastlægges – som jeg tidligere har sagt – generelle, overordnede retningslinjer, der sikrer, at parterne lokalt kan detailaftale tingene.

Vi kender til en masse gode eksempler på, hvordan et godt samarbejde mellem lønmodtager på den ene side og arbejdsgiverne på den anden side kan sikre resultater og aftaler, der er bedre end de resultater, der kan opnås her ad politisk vej. I den forbindelse er det interessant og relevant at henvise til det tætte samarbejde på de enkelte virksomheder, der foregår mellem f.eks. lønmodtagere og arbejdsgivere i et land som Japan. Stort land, meget industri, osv. I Japan har de en helt anden struktur på de her områder.

Det er ikke et mål i sig selv bare at kopiere bestemte modeller, blot fordi de er velfungerende og effektive. Derfor skal vi i sagens natur

ikke søge blot at kopiere forskellige nationale modeller, men det kan alligevel være interessant at hente inspiration på enkelte udvalgte områder. Jeg går ud fra, at arbejdsministeren vil være enig i det synspunkt, at lønmodtagerne selv vil føle et større personligt ansvar, hvis deres direkte medvirken i processen med at tilrettelægge arbejdsmiljøet på hver enkelt virksomhed får større betydning for udformningen af det konkrete og endelige arbejdsmiljø, og hvis lovgivningsindsatsen, som jeg tidligere har sagt, samtidig nedtones.

Som tidligere nævnt er arbejdsmiljøet de omgivelser, hvori arbejdet udføres, og de eksisterer som fornuftige og afbalancerede gensidige forhold mellem parterne i de enkelte virksomheder. Derfor er det ikke kun for politikerne, det er utilfredsstillende at vedtage præcise og snærende detailregler om arbejdsmiljøet. Arbejdsmarkedets parter må også finde det utilfredsstillende, at politikerne, som det er ved at ske nu her i dag, blander sig i en masse detailspørgsmål, de selv er meget mere kompetente til at stå for.

Når vi diskuterer arbejdsmiljø, er det desværre ikke muligt at komme uden om det forhold, at i denne sammenhæng optræder sådan en form for skurk, som er blevet stadig mere synlig og dominerende. Arbejdstilsynet har – i hvert fald efter Fremskridtspartiets mening – tiltaget sig en rolle, der ikke blot indimellem kan virke ubehagelig, men som også forekommer direkte skadelig for mulighederne for at skabe positive samarbejdsrelationer mellem parterne. Det er måske hårde ord, men de er sagt i en positiv ånd. Ideelt set burde Arbejdstilsynet være en medspiller i ikke en modspiller til det private erhvervsliv i bestræbelserne på at tilrettelægge arbejdsmiljøerne.

En af grundene til, at Arbejdstilsynet har udartet, som tilfældet er, er formentlig, at det har fået alt for vidtgående beføjelser til at regulere og gribe ind. Et af de værste og grimmeste eksempler har været fremdraget her, og det skal jeg ikke komme mere ind på; det er den såkaldte tagrendesag, men lad den ligge i dag. Jeg synes, vi skal holde os på et betydelig mere overordnet niveau, for det er sådan set nogle alvorlige problemer, vi taler om.

I Fremskridtspartiet synes vi ikke, at en revision af Arbejdstilsynets beføjelser er til at komme uden om. Arbejdstilsynets beføjelser